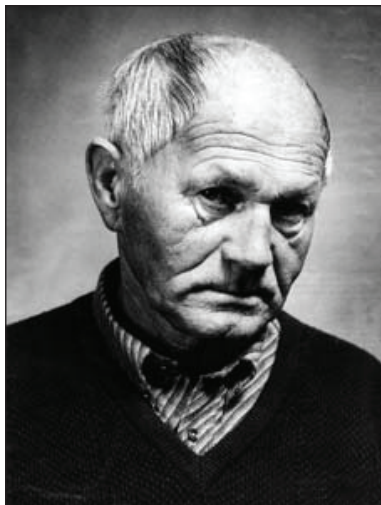

БОХУМИЛ ХРАБАЛ (1917–1997) – един от най-колоритните и световноизвестни чешки писатели на XX в., черпи вдъхновение от автентичните житейски случки, които пресъздава в изключително богата палитра, включваща и лекия забавен хумор, и трагичния интелектуален скепсис. За разлика от редица свои съвременници, които публично декларират несъгласие с комунистическия режим и с процеса на неговата „нормализация“ след трагичните събития от 1968 г., Храбал не поема съдбата на писател емигрант, нито влиза в черните списъци на забранените автори. И все пак отделни неговии творби са спирани от цензурата и излизат в „самиздат“. В своя продуктивен полувековен творчески път Храбал се утвърждава като писател с безспорен успех не само сред тогавашната чехословацка читателска аудито-

рия, но и в Европа. За това свидетелства международното признание, което получава: за романа Прекалено шумна самота (Příliš hlučná samota, 1980) е отличен с литературна награда в Италия, Унгария и Великобритания, за Служих на английския крал (Obsluhoval jsem anglického krále, 1971) – освен с националната награда на Чешката република още и с френското отличие „Рицар на изкуството и писмеността“. Сред романите му с изключителен успех се ползват още Строго охранявани влакове (Ostře sledované vlaky, 1964), чиято екранизация получава „Оскар“, Подстригване (Postřižiny, 1976) – също филмиран от Иржи Менцел, който е режисьор и на останалите филми по произведения на Храбал, Vita puova (1986) и др.

Дебютира през 40-те години като поет, но стихотворенията му излизат в книжно издание едва през 90-те години, например стихосбирката Изгубената улица (Ztracená ulička, 1948). Творческото му израстване е тясно свързано с традициите на междувоенния литературен авангард, особено на поетизма и сюрреализма, както и с хумористично-пародийната трактовка на абсурда, позната още от Хашек. Преобладаващият жанр, в който твори, е краткият прозаически жанр: десетки са неговите сборници с разкази, първият от които е Хорски раздумки (Novory lidí, 1956). Тази книга беше превеждана от пловдивски студенти бохемисти от V курс в часовете по „Преводаческо ателие“. Първият разказ, който предлагаме на вниманието на нашите читатели, е «Угощение» («Hostina»). (За Бохумил Храбал, както и откъс от неговия роман Служих на английския крал, вж. сп. „Славянски диалози“, бр. 8, 2007, а също и статията на Петра Джеймс в настоящия брой.)

Ж. Ч.

УГОЩЕНИЕ

Под есенното слънце жънем фуражна царевица, вече трети ден се въртим в кръг и от царевичната нива остава едно съвсем малко островче, така че още утре ще излезем за последен път на полето и царевицата вече ще бъде в силажната яма, и тогава трактористът Янечек вика, Ей, момчета, в царевицата има диво прасе, бързо бягайте вкъщи да ми донесете двуцевката! И хукнах през полето към селото, и когато донесох ланкастерката, целият плувнал в пот, викам, Още ли е там? Там е, рече Янечек, а вие, момчета, заобиколете царевицата и подгонете това писанче право към мен! И зашумоляхме из царевицата, но това не беше никакво си котенце, а сто и петдесет килограмов глиган, който побягна към слънцето, и видях как Янечек вдигна пушката, която за миг проследи тази подвижна мишена, а после се чу изстрел и глиганът се строполи. Втурнахме се към него, но глиганът тозчас се изправи и от него бликаха багри, ала той бягаше и накуцваше, и хукна през цвеклото към шосето. Янечек изкрещя, След него! И здравата отпакмахме цвеклото, а Янечек, който куцукаше още от лани, откакто го бяха простреляли по време на лов, се подпираше на пушката и с опулени очи се тътрузеше след нас, а пък ние подир глигана, щото в нашия край няма по-голяма радост за ловеца от това, да отстреля и да се сдобие с толкова огромно диво прасе. А и помнехме още от лани какво значи истински пир — няма нищо по-добро от месото на глиган или на муфлон. И тичахме, връщахме се за Янечек, който едва се влачеше, ала всички бяхме опиянени от мисълта за славата и завистта и особено за пиршеството, защото от такъв глиган стават както фантастични дреболийки, че и бут с шипков сос, че и плешка със зеле и кнедли, както обикновено се готви свинското. Вече забавя ход! ликувахме ние, но беше рано за това, тъй като глиганът скочи в канавката, отдъхна си там малко и щом го стигнахме, с бясна скорост се втурна по шосето, та Янечек трябваше да сваля ловната пушка от рамо, за да не застреля една баба, яхнала колело, която се мотаете там, още повече че глиганът налетя на идваща насреща му кола, която бавничко се свлече в канавката, но глиганът, макар и зашеметен, се надигна, стовари се върху капака на старата шкода рапид, ние видяхме как пътниците вътре вдигаха ръце и после направо се трупяха, щото, нали се сещате, глиганът със своите сто и петдесет килограма проби тавана, който от годините беше ръждясал, но все пак дивото прасе измъкна копитото си, скочи и хукна през разораната нива край шосето в посока към съседната мера. И Янечек не издържаше повече, а пък тая баба така се беше ошашавила заради глигана, че се беше вкопчила в кормилото и от ужас дори не можеше да креши, а само дрънкаше със звънеца, а аз изревах, Стрино, в името на ловната ни дружинка дайте ни това колело! Смъкнах жената и тикнах към Янечек колелото, но не знаех, че Янечек не може да кара колело, та го качихме на велосипеда и го бутрахме от двете му страни по шосето все подир дивото прасе, подир това отдалечаващо се угощение. Имахме късмет, че глиганът пое покрай стопанството, така че с Янечек някак успяхме да скъсим разстоянието до стотина метра, обаче сетне глиганът сви и хукна право към

селото, защото се плашеше от колите и камионите. И отново извадихме късмет, защото междуселският път правеше завой, а ние все така бутахме Янечек, който ни даваше кураж, като ни описваше за не знам кой път що за вкуснотии може да се приготвят от такова прасе, дори ни каза нещо, което не знаехме, че най-хубавото е, дето от изрезките може да се направи шпек, който е по-добър от унгарския салам. И гледаме, и не вярвахме на очите си, глиганът така подивя от ужас, че хукна по шосето право към селото, и ние пак се втурнахме, пот се лееше от нас под това есенно слънце и с все сили препускахме след дивото прасе, което съвсем пощръкля от туй, че хората изскачаха от портите, навсякъде ограда до ограда, и що да видим, на прасето не му хрумна нищо по-добро от туй, да префучи през училищната порта и да изчезне зад нея. Тук вече я втасахме, защото беше предиобед и децата бяха първа смяна... Та така, Янечек скочи от велосипеда, зарязахме това пусто колело и до краен предел разгорещени, даже повече и от дивото прасе, нахлухме в училището и тичахме подир кървавата диря по коридора, а там вратите вече бяха отворени и Янечек се втурна със заредена пушка, а ние стояхме зад него и гледаме, и не вярвахме на очите си, защото това, което видяхме, никой друг не можа да види, освен нас и децата, които останаха на чиновете с изопнати назад глави и застинали досущ като в *Спящата красавица*, когато с вълшебна пръчка всичко се вкаменява. А на подиума вече лежеше глиганът целият в кръв и квичеше, и хъркаше, а учителката беше застинала с показалка към дъската, на която висеше учебна карта на домашна свиня, и учителката продължаваше да сочи точно там, където я бе сварил дивашкият шурм на глигана, с показалка върху сърцето на домашното прасе, а Янечек се прицели, защото глиганът, като видя Янечек и пушката, за последен път се надигна готов за атака, но щом зина, Янечек стреля и отскочи, и глиганът профуча край него, бивните му блеснаха и минаха току покрай прасеца и бедрото на Янечек, ама все пак оцапа с кръв дочените му гащи и очерни крачолите с четина и кал... и после се строполи, и хриптеше, изпъна тресящите си крака и тъй както свършва някоя симфония по радиото, бавно изхърка... Целите бяхме плувнали в пот, когато поздравявахме щастливия стрелец, от когото също се лееше пот, изглеждахме тъй, сякаш излизахме изпод порой или изпод дъша, и магията падна от учениците и учителката, те отново се движеха, но в посока към вратата, когато учителката се опомни и като благодари на стрелеца Янечек, го помоли, Моля ви, и тъй и тъй сте тук, вземете показалката и покажете и обяснете от какви части се състои едно такова диво прасе, сиреч глиган, и въобще разкажете ни нещо за живота на едно такова прасе... И Янечек взе показалката, чувстваше се в свои води, тъй като на изпита по ловджийство за новобранци именно Янечек беше този, който изпитваше и задаваше въпроси, и той с треперещ от вълнение тих гласец разказваше и показваше къде на това предадо божу дух четинесто животно му е зурлата, къде му е рамото, къде са бивните му... и после разказваше за семейния живот на дивите прасета, как се обичат, а накрая добави, че животът на дивите прасета се вижда дори в народните пословици, Тука даже и дивата свиня няма да намери малките си... а това означава, че някой е превърнал къщата или

двора, или работилницата си в такава кочина, че и дивата свиня, която като всяка майка би намерила своите деца където и да са, при такъв един безпорядък дори и тя не би могла да ги открие... И той върна показалката, и учителката му благодари, а ние гледаме през прозореца, пред училището на слънце спря нашият трактор, в селото вече знаеха какво му се беше случило на дивото прасе, и в класната стая влязоха нашите комшии с вериги и въжета, най-напред поздравиха стрелеца и сложиха под глигана две талпи, две греди и промушиха въжетата, и вдигнаха погребалната носилка, и изнесоха глигана, а под това есенно слънце по пламналите си ръце установихме, че глиганът тежи наистина поне сто и осемдесет килограма и има толкова красива глава, че тая глава може на изложението в Будапеща да донесе на нашите ловци ако не първа, то поне със сигурност втора награда. И изведнъж дотърчаха двамина горски от Народния съвет, разпознахме в тях председателя и секретаря, и те ни издърпаха гредите и въжетата, и шопарът се изтърси на земята. Хей! Какво правите!, извика председателят, Кой застреля туй диво прасе? И Янечек пристъпи и гордо отговори: Аз! А председателят на лесничейството каза със самодоволна усмивка, Според лесничейското право на тебе ти принадлежат вътрешностите и ловните трофеи, ама на кого се пада другото, останалото от глигана? А ние знаехме на кого, и колкото и да ни съкруши това, радостта ни при мисълта за ловджийския гуляй растеше, но пък много добре знаехме, че когато едно ранено диво животно премине в друг участък и умре там, то става притежание на ловджиите от това село, в чието училище Янечек така храбро не само беше повалил дивото прасе, но беше предпазил децата и учителката от възможни наранявания..., казахме това, но председателят на горското стопанство се смееше, щото всичко това е вярно, но правото и правилникът казват, че глиганът е техен и че те ще си направят угощение с него, а на нас, които изстрадахме всичко това, се падат само вътрешностите и трофеите. И кръвта ни кипна, и пред очите ни притъмня от тая злоба и несправедливост, та нали все пак трябва да се признае, че от човешка гледна точка, не по правилник, а според здравия разум глиганът не може да принадлежи на никого друго, освен на нас. И се наведохме и вдигнахме глигана, и със замах го метнахме в ремаркетото, а тракторът вече роптаеше, че ще стане тъй, както римляните, кога отвлекли хубавите сабинянки¹, че трябва да отнесем глигана, докато не е станало късно и докато ловджиите от селото са само двама, защото, ако надойдат и други, ще ни отмъкнат прасето, и до бой ще стигнем, щото нашите села, където и да се срещнат, момчетата все се на бой ги избива, а на всеки футболен мач става такова меле, че се доиграва в съда и в черната хроника, а пък жените, когато окопават на полето цвеклото и застават една срещу друга край междата на кооперативните ниви, току се копват с мотиките... така че искахме да тръгваме бързо, трак-

¹ Сабините били многобройно и воинствено племе, населявало околностите на Рим по време на царуването на Ромул. На един техен празник римляните отвлекли младите сабинянки, което станало повод за война. Сабинянките обаче се появили на бойното поле с новородените си деца и това не само предотвратило битката, но и поставило началото на траен съюз. — Б. ред.

торът вече потегляше, аха да залостим канатите на ремаркетото, когато от бакалията притича друг ловджия и заедно с председателя дръпнаха канатата и прасето отново падна върху земята на това село, и ние целите пламнахме от тоя позор и най-вече от това, че председателят ни се смееше в лицето, защото правото било на негова страна, а все пак трябваше да се признае, че в действителност правото беше на наша страна, ние сме победителите, ние пробягахме тия четири километра, ние заложихме живота си на подиума в началното училище, и тъй се счепкахме, че вече и на председателя не му беше до смях, хванахме се гуша за гуша, всеки искаше да повали другия на земята, разлетяха се прозорците в училището, постепенно всички прозорци се отвориха и оттам се надвесваха деца и учителката ни крещеше... Как не ви е срам! Да се биете така за едно диво прасе! Как искате да възпитавайте децата си вкъщи! Как аз след тая олелия да обясня на децата какво е това мир! Я се опомнете! Откарайте глигана на неутрална територия в „Хайенка“ в Керско и там в кръчмата да ви го сготвят и да си направите един общ банкет!... И за миг се възцари тишина, бяхме се вкопчили един в друг и се гледахме с очи, пълни със злоба и натрупана омраза, пхтяхме, а децата по прозорците, прозорци, сякаш накачулени с пухени завивки на червени райета, аленеяха там като мушката под есенното слънце, тия добре охранени румени личица, тъй че всички вперихме укорителен поглед в председателя на местното лесничейство, който беше хванал Янечек за колана, тия погледи останаха тъй още няколко минути, а учителката забеляза това и ни насърчаваше... Точно така! Разберете се! Малко ли беди има по света?... И председателят протегна ръка, и Янечек също подаде ръка, така сияеха тези две ръце под есенното слънце... и тези ръце се плеснаха, разтърсиха се, ние също си разтърсихме ръцете, аз с продавача от бакалията, комшии с комшии и след това всички заедно хвърлихме глигана в ремаркетото, затворихме канатите, метнахме се отгоре... За кога се разбираме? викаше председателят на местното лесничейство... Янечек каза, че не тази събота, а следващата събота! Така че месото да е стегнато и добре начукано. И разноските покрай угощението ще си поделим поравно, така де, ако е гуляй, да е както си му е редът...! и госпожа учителката викаше от прозореца... Деца, бяхме свидетели на изключително събитие, този ловец е герой и вие бяхте свидетели на това, как трябва да се решават всички конфликти..., и децата ни махаха, и ние също им махахме и потеглихме, а Янечек стоеше с пушка, опряна в главата на глигана, беше стъпил с единия крак върху гърбуха на глигана, пъчеше гърди и се кланяше и благодареше на децата и на учителката, задето е казала, че е герой...

В керската гора нарязвахме смърчови клони, откъснахме червени и златисти дъбови клони, красиви цветни клончета, ремаркетото в целия му блясък докарахме за последното ловно угощение до ресторанта „Хайенка“ и украсихме заведението с клонки, на двете застлани дълги маси поставихме до чиниите смърчовите клонки, зад огледалото напъхахме обагрените от есента дъбови листа и всички боязливо очаквахме как ще свърши това диво свинско угощение. Така накрая се стигна до примирие, та да се угоди и на двете страни. Единият бут и половината от гърба бяха приготвени по лов-

джийски в шипков сос така, както искахме ние, другият бут и останалата половина от гърба се направиха на домашно свинско със зеле и кнедли, както искаха ловците от съседното село. А за остатъка от глигана накрая се споразумяхме, че ще се купят шест килограма свински гърди и от тях ще се направи за всеки участник в угощението превъзходен пушен шпеков салам. И така, в тази славна вечер всички отидохме в ресторанта „Хайенка“, облечени в парадни униформи, за предпочитане без огнестрелно оръжие и без ловджийски ножове. И щом влязохме, господин Кучера от Викан тържествено изсвири на хармониката си туш в съпровод на тъпан и барабанче, и чинели. Господин Кучера пееше хубаво, на хармоника свиреше отлично само с дясна ръка, а в басите го допълваше барабанчето. И още на вратата всеки получи по една голяма пръчка шпеков салам от глигана, и понеже саламите имаха хубави връвчици, всеки си окачи салама на закачалката и седнахме на трапезата. Но бяхме насядали тъй, че всяко село седеше на своята си маса и всеки си приказваше за своите си неща със своите си хора, всяка една маса си придаваше страдалчески вид, ама и за какво да се смееш, когато изобщо няма нищо смешно? И после председателите на двете горски стопанства направиха знак и госпожа Новакова и господин Новаков започнаха да ни носят глигана с палфиевски кнедли и шипков сос, а на нашите съседи – класическото свинско със зеле, а пък докато ядяхме, си мяскахме и чревоугоднически се наслаждавахме на яденето си и с вилиците си предлагаме на съседната маса от своя специалитет, но винаги отсрещната маса правеше гримаси и се подхилкваше, дори един на друг си показвахме, че ще повърнем от това, което ядеше другата маса, но всички гледахме своето ядене с влюбен поглед и не бяхме на себе си от блаженство заради начина, по който беше приготвено. И господин Кучера свиреше на хармоника, и барабанчето допълваше басите, и пиехме бира, червено вино, и единственото ни единомислие с нашите съседи беше, че сторихме добре, дето не сготвихме дивото прасе със сметана, защото след сметановия сос вече не се отваря такава глътка. И бяхме взели със себе си и самодейния артист господин Ярушка, който дойде с една голяма женска кукла, и каквото вземеше в ръце, мигом от ръката му излизаха толкова смешни фигурки, че да си паднеш от смях, голям майстор беше тоя самодеец, господин Ярушка. А куклата я беше направил специално за нашите селски карнавали, и щом първото ястие свърши, в антракта господин Ярушка танцуваше, правеше с куклата такива фигури, че щяхме да се пукнем от смях, дори Новакови дойдоха от кухнята и се смяха със сълзи, не можеха да си поемат въздух, давеха се от смях, толкова ефектни танцови фигури правеше господин Ярушка. Само че тоя самодеец артист го бяхме довели ние, та затуй ловците от съседния горски участък го гледаха все така, но не се смееха, нищо от тези комични номера на добрите стари Чаплин и Фриго², нищо не беше в състояние да ги накара дори леко да се усмихнат. По-скоро демонстрираха, че е възмутително дори и малко да се позасмееш. Сиреч, показва-

² Фриго (от англ. frig – „хладилник“) – прозвище, което чешката публика дава на холивудския комик Бъстър Кийтн, който е известен с каменната си физиономия. – Б. ред.

ха, че туй си е една откачена работа, че в тоя танц с изкуствената жена не само няма нищо смешно, ами е и срамно, и че всъщност сме взели със себе си господин Ярушка единствено за да им се присмиваме, че тоя танц не е нищо друго освен пародия на председателя и на останалите членове на тяхното горско стопанство, че всеки един от тях е тая кукла, с която господин Ярушка си танцува, както си иска... А когато настъпи пауза, артистичното изпълнение на господин Ярушка достигна своята кулминация, нашият председател се правеше, че няма вино в чашата си и протегна една празна чаша, и в тоя момент господин Ярушка незабелязано се приближи, вдигна ръката на тази красива женска кукла... и от разголените ѝ гърди една прекрасна тънка струйка вино така майсторски потече направо в чашата, че дори капчица не стана зян. И то не беше врява, то не беше радост, подлагаме празни чаши и господин Ярушка наливаше догоре на всеки направо от гърдите на тая красавица... и се завъртя към нашите комшии, един от тях също подаде празната си чаша, но като потече виното в нея, той с отвращение си дръпна чашата... и виното лисна направо върху зелените панталони на председателя на горското стопанство, и той скокна, заизтръсква яростно червените капки от панталоните си и приятелите му и те скочиха и събориха господин Ярушка и маестро то падна заедно с куклата... и този път ние взехме това за обида, и крещяхме, почервенели от яд заради това унижение, и аз не издържах и грабнах от закачалката ловджийския си салам от диво прасе и го вдигнах, и останалите членове на нашата ловна дружинка също грабнаха саламите си, но съседите лесничей не се предадоха и също взеха своите шафети, големи колкото полицейски палки, и така стояхме едни срещу други и маестро Ярушка се изправяше и пак падаше с куклата си, защото беше завързал нейните обувки за своите..., и се разхвърчаха мъниста и от кухнята се появиха Новакови, носеха блюдата с гулаш по ловджийски, с гулаш от глигански дреболии, и господин Кучера се освести и засвири туш и веднага след това запя, запя мило и много прочувствено... Вече реват, вече реват елените в планината... а всеки горски, чуе ли това, тозчас му текват сълзите, и аз мигом запях също така прочувствено и видях, че се присъединиха и нашите съседи със саламите в ръка, и за първи път всички бяхме постигнали разбирателство, и пеехме от все сърце как само елените реват ли, реват..., а когато престанахме да пеем, всички бяхме изпаднали в умиление, гледахме напред и в този момент не бяхме в ресторанта „Хайненка“, а във високите планини и на сечището ревах елените и от устата на всеки елен излизаше пара, защото елените реват из планините в тези късни октомврийски дни, когато вече е прохладно и леко застудява... Така ни трогна тази песен, че за миг онемяхме, окачихме саламите на закачалката отзад и всеки тежко се стовари на стола си, отпихме и току поглеждахме към тия високи планини, към тези ревящи елени. И преди да седне, но вече без куклата си, която беше окачил на закачалката, там, където висеше ловджийският му салам, маестро Ярушка сложи една много красиво резбована и шарена свирка на масата пред председателя на горското стопанство от съседния участък, никой нищо не забеляза, толкова бяхме трогнати от прочувственото изпълнение на господин Кучера от ВIKAN... и аз

разбрах, че тази песен ни беше сближила, изведнъж се погледнахме, сякаш не сме само съседни, но и истински приятели, които ги свързва всенародно-то горско дело, че всъщност никога нищо не може да ни раздели, защото лесничейте по цял свят са братя, лесничейте по цял свят ги свързва дивечът, за който се грижат като истински лесничей според лесничейската си чест и по устав, за да бъде дивечът в техния участък хранен и закрилян и навреме отстрелван, и за да имат хората на трапезата си достатъчно зайци и фазани, и сърни, и муфлони, и глигани... и... И вдигнах чашата си в посока към съседната маса и се вдигна отсреща най-напред една чаша, после халба бира, после се присъединиха и нашите, и накрая всички вдигнахме халби и чаши и се изправихме и се поздравихме с въздушна наздравица, като преди това извикахме в един глас... Наслука! И след това седнахме и подхванахме ловджийския гулаш с дреболии, и си кимахме, сетне се поглеждахме един друг и видяхме, че ни се услажда на всички нас, че всички поклащахме глава в знак на това, че сме направили добър избор и на всички ни е много вкусно... И изведнъж председателят на съседното горско стопанство хвърли поглед към масата, към красиво резбованата свирка, тя наистина беше толкова красива, че ми се искаше поне за малко да я взема, ако ли пък не, поне с пръст да я пипна, свирчице моя дрянова, като тези свирчици, които си правехме, когато бяхме малчугани... и председателят я взе в ръце, и тъй като не само у всеки горски, но у всеки човек има нещо детско, не се сдържа, сложи свирката в уста и като ми ти засвири, свири ли, свири... Овчари, измекари... и аз се смръзнах от ужас, преди малко бих се смял на това, но сега след сближаването се убедих със собствените си очи, че туй, което виждам, е всичко друго, но не и сближаване, председателят на горското стопанство, както ги беше подхванал тия овчари, така от свирката му изскачаха сажди и се пръскаха по лицето и ръцете му, вече целият беше черен от тия сажди, но въпреки това свиреше прочувствено, председателят беше затворил очи... и неговите хора пребледняха от ярост, дъвчеха леко твърдите парчета бял дроб на дивото прасе, като че бяха дъвчки, заизвърщаха се и всеки вземаше своя салам, а нашите, като видяха какво става, също се надигнаха и откачиха от кукичката на закачалката саламите си и силно ги стиснаха, и ги раздрусаха, сякаш за да проверят дали ги държат здраво в ръце..., единствено председателят си свиреше все така сладко... и господин Кучера от ВIKAN, като видя това, веднага подхвана нашата любима песен... *O sole mio*... чак председателят на съседния горски участък престана да свири и все още със свирка в уста погледна пръстите си, после захвърли свирката, тя прелетя чак на нашата маса... бавно пристъпи към огледалото, украсено с клонки от иглолистни дървчета, опря се на рамката и се загледа в себе си, и когато прокара пръсти по челото си и размаза саждите, се разкрещя... И не го оставят на мира, и не го оставят на мира! и той се втурна за салама си, и наобиколихме масите, и бавно, в боен ред пристъпвахме едни срещу други... и Новакови надзъртаха от кухнята през мънистата и от сърце се смееха, но изведнъж някакви ръце ги отместиха и в залата влезе нашият полицейски началник, отрупан с медали, засмян, напомаден, размаха ръце и извика... И тъй, приятели,

поканихте ме и ето ме тук! Къде е печеният глиган с шипков сос, къде е печеният глиган със зеле и палфиевски кнедли? И ние се умърлушихме, гледахме саламите в ръцете си, сякаш ги виждахме за първи път, и полека-лека от очите ни изчезваха враждебността и злобата, гледахме сияещия началник, който както винаги идва навреме, появи се, сякаш някой го беше повикал. Наобиколихме го и радушно го приветствахме, защото началникът също беше ловец, но в Храдищек, в друг участък, но все пак ловец досущ като нас... и той седна на масата, и изведнъж впери поглед в покривката, като малко момченце гледаше свирката, която беше измайсторил самодейният артист господин Ярушка, и съвсем неочаквано я сложи в уста, затвори очи и прочувствено засвири на нея... така, както председателят преди малко... и ето, през дупчиците заизскачаха саждите, един такъв нежен облак от сажди покри лицето и ръцете му... и господин Кучера от Викан закърши ръце и тропна с крак, и запя, и извиваше глас така, както най-добре можеше, никога не бях чувал господин Кучера да пее с такова чувство... Реват, вече реват елените... в гората... и началникът престана да свири, и също като председателя най-напред погледна пръстите си, след това както председателя и той се изправи, настъпи такава тишина, че можеше да се чуят влаковете оттатък гората в Остра ... тудуф-тудуф, тудуф-тудуф ... и началникът се гледаше в огледалото, той също прокара пръсти по челото си и размаза саждите ..., но после се обърна и весело извика ... Браво!... И добави, Отлично начало, аз започнах да си свиря на нея сам, аз сам започнах да си свиря на нея, *добре ми е така, маестро Ярушка, ето!* И ми донесете яденето, гладен съм, хора! И защо сте седнали така? Ама вие ловци ли сте? Я съберете масите! Разменете си местата, съберете се! И ето, съединихме масите, до ловец от Валенка седеше друг от Пршеров... и началникът подаваше чашата си да му я напълнят, и се чукахме, и господин Кучера от Викан свиреше, и понеже с басите господин Кучера беше подобър с дясната, отколкото с лявата ръка, затова барабанчето изцяло заместваше басите, и пеехме, и когато веселбата беше в разгара си и началникът сияеше повече, отколкото ордените и отличията му, тогава съседите ни поискаха да им притоплят от глигана с шипков сос и ние им отвърнахме подобаващо, като похапнахме от класическото свинско със зеле... Когато на следващия ден учителката от Пршеров научи за станалото, същата онази учителка, пред която героят господин Янечек застреля ранения глиган, каза... Жалко, че нямаше как да доведе учениците си на банкетa, та да им разясня нагледно как трябва да се решават всички световни конфликти.

Превод от чешки: **Маргарита Тенева, Цветомира Стоянова**
 Редактор на превода: **Жоржета Чолакова**